

Sygn. akt: I C 735/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	sekr. Sądowy Dorota Luboch

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. na rozprawie

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko H. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej H. D. kwoty 2.128,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania w sprawie.

Powód wywodził, że dochodzona wierzytelność powstała w efekcie zawarcia w dniu 3 marca 2010 r. przez pozwaną umowy z (...) S.A., mocą której pozwana stała się jego dłużnikiem. Wierzytelność tę wierzyciel pierwotny przelał na rzecz (...) w L.. A ten z kolei przelał swą wierzytelność na rzecz powoda w dniu 6 czerwca 2013 roku. W dowód powyższego powód przedłożył oświadczenie (...) S.A. o zawarciu umowy przelewu wierzytelności (...) w L., umowę przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2014 r. oraz dokument nazwany wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu.

Pozwana nie wdała się w spór.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. jest funduszem inwestycyjnym zamkniętym, wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych, prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Dowód: odpis wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych, k. 9.

W dniu 24 lutego 2010 r. pozwana A. B. zawarła umowę pożyczki kwoty 1.200 zł z (...) S.A. w W..

Dowód: umowa pożyczki, k. 5.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód opierał swoje roszczenia na fakcie zawarcia w dniu 6 czerwca 2013 roku umowy cesji z podmiotem, którego dłużnikiem był pozwany. Przedmiotem w/w kontraktu – argumentował powód, była przysługująca mu wierzytelność, którą z kolei tenże nabył od (...) S.A., którego pierwotnym dłużnikiem była pozwana.

Po myśli art. 509 § 1 kpc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie zaś do treści art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Biorąc pod rozwagę powyższe wskazać należy, iż w toku bieżącego postępowania strona powodowa wykazała jedynie fakt, że jest inwestycyjnym zamkniętym funduszem sekurytyzacyjnym oraz, że pozwana zawarła umowę pożyczki z (...) S.A. Powód nie udowodnił natomiast jakimikolwiek środkami dowodowymi, umożliwiającymi weryfikację twierdzeń pozwu nie tylko faktu nabycia konkretnej wierzytelności przeciwko pozwanej, ale również istnienia samej wierzytelności w wysokości dochodzonej pozwem. Powód nie przedstawił środków dowodowych, które czyniłyby zadość reżimowi z art. 511 kc, który to stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. W każdym wypadku umowy kredytu konsumenckiego wymagała ona formy pisemnej (art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim, Dz.U. 2001.100.1081 ze zm.). Tym samym także dla przelewu wierzytelności konieczne było zachowanie tego rygoru (art. 511 kc).

Powód przedłożył umowę cesji zawartą przezeń z (...) w L. oraz oświadczenie złożone przez członków zarządu (...) S.A. w przedmiocie zawarcia umowy przelewu przez tego ostatniego z wierzycielem pierwotnym. Żaden ze wskazanych dokumentów nie wskazuje na przejście konkretnej wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej, a ich przedmiotem jest nieokreślony pakiet wierzytelności. Z przedstawionych dokumentów wynika jedynie, że określone w nim podmioty złożyły oświadczenia woli w zakresie nabycia pakietu wierzytelności. Natomiast w żadnym razie nie można uznać, że nastąpił przelew wierzytelności wynikającej z umowy wskazanej w treści pozwu. Dowodu tegoż nie może stanowić przedłożony przez powoda „odpis z załącznika nr 1 - lista wierzytelności” (k. 6). Po pierwsze, z uwagi na brak podpisu nie może być on uznany za dokument prywatny z świetle art. 245 k.p.c., po wtóre z treści udostępnionej części umowy wynika, że lista wierzytelności stanowi załącznik nr 2 do umowy z dnia 6 czerwca 2013 r.

Co się tyczy wyciągów z ksiąg rachunkowych funduszy, to na wstępie należy zauważyć, że powód nie udowodnił, że dokument przezeń przedstawiony stanowi wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, a to że został podpisany przez osobę umocowaną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu. Następnie należy wskazać, że jakkolwiek ustawodawca wyciągom z ksiąg funduszu nadał moc dokumentu urzędowego (art. 194 art. ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych) to moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Zobowiązanie dochodzone na podstawie wyciągu z ksiąg funduszu nie jest zobowiązaniem abstrakcyjnym i nie korzysta też z przywileju domniemania z art. 244 k.p.c. Fakt przejścia uprawnień i wysokość zobowiązania musi zatem być dowodzona innymi dowodami ocenianymi pod kątem skuteczności w świetle prawa cywilnego.

Wreszcie należy wskazać, że nawet gdyby przyjąć, że cesja wskazanej wierzytelności w rzeczywistości miała miejsce, na wierzycielu ciążył obowiązek wykazania istnienia zobowiązania pierwotnego i jego wysokości.

Przedłożona do akt umowa pożyczki zawarta pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwaną stanowi niewątpliwie dowód zaciągnięcia przez tą ostatnią zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego. Nie stanowi on jednak dowodu istnienia tego zobowiązania w wysokości dochodzonej pozwem. Mimo wezwania sądu, powód nie wyjaśnił, co składa się na kwotę dochodzoną pozwem. Wątpliwości budzą zaś okoliczności przytoczone w treści pozwu, a to że kwota 1.362,87 zł stanowi kapitał pożyczki skoro pozwana zaciągnęła pożyczkę w wysokości 1.200 zł. Powód nie podał też sposobu obliczenia odsetek oraz podstawy naliczenia kosztów w wysokości 111,52 zł. Zgodnie z przytoczoną

wyżej regulacją, na powodzie ciążył ciężar udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia, a zatem powinien był przedłożyć dokumenty, z których wynika, czy i jaka część pożyczki została przez pozwaną spłacona, ile razy pozwana faktycznie skorzystała z obsługi pożyczki w domu oraz sposób zaliczenia wpłat dokonywanych przez pozwanego.

Konkludując, wobec stanu faktycznego sprawy oraz zaoferowanych dowodów, nie sposób uwzględnić powództwo i uznać, że wobec pozwanej istnieje zobowiązanie w wysokości wskazanej w treści pozwu i że przeszło ono skutecznie na powoda. Dołączone przez stronę powodową dokumenty budzą wątpliwości i nie pozwalają na dostateczne zindywidualizowanie istnienia i wysokości wierzytelności przysługującej poprzedniemu wierzycielowi wobec pozwanej, która to wierzytelność miałyby zostać przeniesiona na rzecz powoda. Nawet jeśli uznać jednak odmiennie, to i tak powód nie wykazał zasadności żądanej kwoty.

Z tych samych motywów, mimo niestawienia pozwanej na termin wyznaczony na rozprawę, sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 k.p.c., który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości.

Wobec powyższego, na podstawie przytoczonych przepisów orzeczono jak w sentencji.